

JAMAI

de id id id

Jamai, em vareu dir, mentre que vora nostre
de Schubert ressonava pianívola tonada.

Jamai, em vareu dir, pero a desgrat vostre
teníeu un esclat d' enyor a la mirada.

Repetíreu, "amai, amb un parlar tan dolç
com el perfum subtil d' una vella medalla
i l' instint del secret us enrogí gelós,
com un vel que coneix les joies que embolcalla.

Quin mot desolador, marquesa, i quina pena

que jo no nagués trobat aquesta faç serena
ni aquest alví somris en parlar-vos d' amor

teniu els ulls menys clars que no l' anima bella
i, adhuc aqueil moment, nomes pensava en ella
i en la inutilitat del vostre cor en fió.

Agost 1933